

[Knut Hansen.]

Straffesager, for saa vidt disse ikke henhører under Syslernes Politiret.

Ved Syslernes Politiret behandles i første Instans uden for Sydstrømø Præstegæld de Sager, der ifølge særlig Lovbestemmelse er henlagt under disse Retter.“

Domme afsagt af en af Syslernes Politiretter kan af tiltalte eller Politimesteren inden 4 Uger efter Dommens Afsigelse, eventuelt Forkyndelse, for tiltalte paaankes til Færøernes Ovepolitiret, der bestaar af Dommeren som Formand og 2 i færøske Bygdeforhold og lignende Forhold kyndige Mænd, som beskikkes af Lagtinget for 4 Aar ad Gangen. Lagtinget beskikker tillige 2 Suppleanter. Vi har saaledes her en Domsmandsinstitution.

Tyendesager henvises til Behandling efter Tyendeloven af 16. Februar 1856. Mon ikke den kunde trænge til at blive set lidt efter? Den er i hvert Fald gammel.

Der tilkommer Nævningerne 4 Kr. for hver Dag og 4 Kr. for hver Nat, de i Anledning af Nævningehvervet er borte fra Hjemmet, samt Befordringsgodtgørelse efter Regning. Det er en sløj Betaling. Der har ofte i det øvrige Land, og med god Grund, været klaget over denne Betaling; dette Vederlag dækker næppe de Udgifter, som de paagældende har, naar de stævnes til at være Nævninger, og tilmed spilder de den Dagsfortjeneste, de kunde have haft, hvis de ikke som Nævninger var kaldt bort fra deres Arbejde.

Det synes noget besynderligt, at den Forligningsordning, som er gældende for Landet i Norge, og som stammer fra 1797, vedblivende skal være gældende for Færøerne.

Til Retsplejelovens § 302 om at møde for Underretten paa Sagens første Tægtedag gøres følgende Tilføjelse:

„Disse Regler skal dog ikke medføre nogen Pligt for Personer, der bor eller opholder sig paa Færøerne, til at give Møde i det øvrige Kongerige eller for Personer, der bor eller opholder sig i det øvrige Kongerige, til at give Møde paa Færøerne.“

Der tilføjes følgende meget vigtige Bestemmelse til Retsplejelovens § 149:

„En Dommer, som er det færøske Sprog mægtig, skal benytte dette ved Afhøring af færøsktalende Personer, som udtaler Ønske herom. Er Dommeren ikke det færøske Sprog mægtig, skal Afhøringen af færøsktalende Personer, som ønsker dette Sprog benyttet, foregaa ved Hjælp af Retsvidnet eller en af Retten beskikket, dertil egnet Person.“

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale

det foreliggende Lovforslag til en velvillig og hurtig Behandling i dette høje Ting.

Samuelson: Om det foreliggende Forslag til Lov for Færøerne om Rettens Pleje kan det siges, at de foreslaaede Bestemmelser i alt væsentligt er i Overensstemmelse med Lagtingets Vedtagelse af 1933. Som Følge deraf vilde jeg med Glæde have anbefalet Forslaget til Vedtagelse, hvis den højtærede Justitsminister ikke paa et enkelt Punkt var gaaet imod Færøernes Lagting. Lagtinget har nemlig i sit Forslag en Bestemmelse, der genindfører de i færøsk Lovgivning ældgamle Navne Sorenskriver og Landfoged som Betegnelse for henholdsvis Dommer og Politimester. Disse gamle Navne, som Lagtinget nu atter ønsker indført, er frataget os Færinger i 1924 ved den da gennemførte Lov Nr. 64 af 4. Juni 1924. Loven af 1924 blev gennemført i Rigsdagen paa et Tidspunkt, da den færøske Folketingsmand ikke kunde være til Stede. Hvis den færøske Folketingsmand havde haft Lejlighed til at være til Stede, vilde han have advaret imod at foretage de Ændringer i Lovgivningen, der berøvede Færøerne disse aarhundredgamle Embedsmandsnavne. Folketingsmanden vilde ud fra sit Kendskab til færøske Forhold have advaret mod at foretage dette Skridt, fordi Færøernes Lagting allerede i 1921 havde udtalt sig derimod, og fordi ingen tvingende Grunde, hverken saglige eller politiske, talte for paa dette Punkt at gaa imod Lagtinget. Hvad skulde der være i Vejen for vedblivende at betegne Dommeren som Sorenskriver, naar dette var sket lige til 1924? Og hvad skulde der være i Vejen for vedblivende at kalde Politimesteren Landfoged, naar dette havde været Tilfældet i Menneskealder, og naar Lagtinget paa den færøske Befolknings Vegne udtalte Ønske derom? Man anfører ganske vist, at f. Eks. Landfogeden ikke mere er Foged, og dette er for saa vidt rigtigt, som de Forretninger, man i moderne Sprog kalder Fogedforretninger, siden Retsplejelovens Ikrafttræden er udført af Dommeren eller Sysselmændene. Men det er ikke disse Fogedforretninger, som i sin Tid har givet Landfogeden Navn, og Fogedforretningerne var heller ikke i sin Tid betydelige. Jeg har været Landfogedfuldmægtig i en halv Snes Aar i Begyndelsen af dette Aarhundrede, og jeg mener at kunne sige, at medens Politimesterarbejdet dengang var mindst lige saa stort som i 1924 eller nu senere, havde Landfogeden højst et Par Fogedsager om Aaret i min Tid. Derimod havde Landfogeden dengang,